

בעזהש"ת

קונטרס

התחזקות צום יום הדין

אין דעם קונטרס וועט איר מיטן אייבערשטענס הייליגן
טרעפן אויסטערלישע התחזקות ווי אזוי אויפצונעמען
די הייליגע פארכטיגע טעג מיטן ריכטיגן בליק.

פארגעלערנט דורך

כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

בין כסה לעשור תשע"ד

געבויעט און פאנרירטעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און
פארקטיגער רבי, דער פאהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער
ליכט, אדוננו, מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הנאמן הקדוש, א וואונדערליכע
ליכט, וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמענפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און
מאמרים פון אונזערע הייליגע תקמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן
זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי ברסלב - נוא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

הַתְּחִלָּה צוֹם יוֹם הַדִּין

א.

דָּעַר נְבִיא יִשְׁעִיָּה זָאגט (יִשְׁעִיָּה נה, ו): דִּרְשׁוּ ה' בְּהַמְצָאוֹ קְרָאָהּ בְּהִיּוֹתוֹ קְרוֹב - זױף דָּעם אַיִבְעַרְשְׁטֵן װען מֶעַן קֶען אים טֹרעפֿן, רוֹף אים װען עַר אִיז נֶאָנט צו דִיר. זָאגן חֲז״ל (ראש השנה יח ע"א) דָּאס גִּיט אַרױף אױף די טעג פֿון עֲשֶׂרֶת יְמֵי תְּשׁוּבָה, אִין די טעג פֿון עֲשֶׂרֶת יְמֵי תְּשׁוּבָה אִיז דָּעַר אַיִבְעַרְשְׁטער זײער נֶאָנט צו אַ מֶעַנְטֶש, מֶעַן קֶען אים דַּעמָאלְטֶס אַלְעס בֶּעטֵן.

התחזקות צום יום הדין

אין אמת'ן ביים אייבערשטן קען מען נישט זאגן אז
 אין א געוויסע צייט קען מען אים זא בעטן, און אין
 אנדערע צייט קען מען אים נישט בעטן, דער
 באשעפער איז העכער פון יעדע צייט העכער פון יעדע
 פלאץ, א מענטש דארף אין זיך אזוי ארייננעמען דעם
 אייבערשטן, ביז ער זאל וויסן מיט א זיכערקייט אז עס
 איז גארנישט דא אויסערן באשעפער, אלעס איז דער
 אייבערשטער און דער אייבערשטער איז אלעס, איך
 האב נישט קיינעם צו וועמען זיך צו ווענדן נאר צום
 אייבערשטן אליין, צו אים קען איך אלעס רעדן, אזוי
 ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן סב):
 אז א איד האט די אמת'ע אמונה אז דער בורא פל
 עולמים איז דא, ער שטייט נעבן אים און ער הערט
 אויס יעדע ווארט וואס ער רעדט, דעמאלטס וועט ער

שְׁטַענְדִּיג רַעְדֵן צום בַּאשְׁעֶפֶר מיט אַ מוֹרְא־דִיגֵן
 גַעפֿיל. אויב אַזוי קען מען ביי אַיבֶּער־שְׁטֵן נישט זאגן
 אז נאר אין אַ גַעוויסע צייט אָדער אין אַ גַעוויסע פֿלאַץ
 קען מען אים בַּעטן.

פונדעס טוועגן האט זיך פּבֿיכול דער אַיבֶּער־שְׁטַעֵר
 אַרײַנגעלייגט אין אַ צייט און אין אַ פֿלאַץ, דער
 אַיבֶּער־שְׁטַעֵר האט אויסגעוועלט אונז קליינע
 מענטשעלעך וואס מיר זענען געבוירן מיט אַ
 פאַרגרעבטן גוף, אין דעם האט ער אַרײַנגעלייגט אַ
 הייליגע נשמה וואס איז אַ שטיק געטליכקייט, אַזוי
 קומט אַרויס די שיינקייט פון אַ איד, דער עיקר
 גרויסקייט פון אַ אידישע נשמה איז, אז ער קען
 צאַמשטעלן גשמיות מיט רוחניות - רוחניות מיט
 גשמיות, דאס הייסט, ער קען צאַמשטעלן דעם גוף

התחזקות צום יום הדין

וואס ציעט נאר צו נארישקייטן און פארגרעבטקייט, מיט די נשמה וואס ציעט נאר צום באשעפער, א איד וויבאלד ער האט אמונה איז ביי אים גארנישט קיין סתירה, כאטש נישט אייביג פארשטייט ער אלעס, דאך איז ער שטארק מיט די אמונה, און דורכדעם קען ער אלעס אריבערטראגן.

דער אייבערשטער האט באשאפן א גאנצע וועלט מיט אלע ערליי גוים, און פון אלע פעלקער האט ער אונז אידן אויסגעוועלט, דאס איז אבער נישט געווען אומזיסט, ווייל ווען דער אייבערשטער האט געוואלט געבן די תורה איז ער קודם געגאנגען צו אלע פעלקער פון די וועלט, פּרעגן, צו זיי ווילן מקבל זיין די תורה, האבן זיי געפרעגט וואס שטייט דערין? יעדע פאלק האט געטראפן אין די תורה עפעס אזאך וואס איז קעגן

התחזקות צום יום הדין

ז

זיין שלעכטע טבע, האט ער דאס נישט געוואלט מקבל זיין, צום סוף איז דער באשעפער געקומען צו די אידן, האבן זיי גלייך געזאגט "נעשה ונשמע", יא - מיר וועלן טון וואס דער באשעפער וועט הייסן, נאכדעם האבן זיי הערשט געהערט די מצות וואס דער באשעפער הייסט (שמות כד, ז. ועיין שבת דף פח).

באמת קענען די אידן האבן א שטיקל טענה צום באשעפער: פארוואס ביסטו געקומען צו אויגז די לעצטע? וואס וואלטן מיר געטוען אז אן אנדערע פאלק וואלט גענומען די תורה? אויף דעם קען מען זאגן אז די אידן וואלטן סיי ווי נישט שאדן געהאט, ווי מיר געפונען (זהר הקדמה דף ב, ע"ב) בשעת דער אייבערשטער האט געוואלט באשאפן די וועלט זענען אריינגעקומען אלע אותיות און געבעטן מען זאל מיט

התחזקות צום יום הדין

זיי אָנהייבן די תּוֹרָה, די עֲרֻשְׁטֵעַ איז געקומען אַות "ת", דערנאָך די אַנדערע אַותיות אַרויף ביז אַות "ב", פֿאַר יעדן אַות האַט דער אַייבערשטער געזאַגט אַן אַנדערן תּירוץ פֿאַרנוואַס מען קען מיט איר נישט אָנהייבן די תּוֹרָה, ביז עס איז געקומען צו אַות "ב", האַט דער אַייבערשטער געזאַגט: דו ווײַזט אױף "בְּרָכָה" איז זײער גוט מען זאַל מיט דיר אָנהייבן די תּוֹרָה. דער "א" איז געשטאַנען אין דער זײט, פֿרעגט אים דער באַשעפֿער: אַלף אַלף! פֿאַרנוואַס קומסטו נישט אַרײַן ווי אַלע אַנדערע אַותיות? האַט ער געזאַגט: עֲרֻשְׁטֵעַנס, אײף זעה אַז דו האַסט יעדן אַפֿגעזאַגט, וואַס האַב אײף שױן צו גײן זײך אַרײַנשטופֿן אומזיסט? צווייטענס, אַז דו האַסט עס שױן געגעבן פֿאַרן ב, פֿאַסט נישט אַז אַן אַנדערער זאַל קומען און דאַס אױסכאַפֿן. האַט דער

אייבערשטער געזאגט: אויב אזוי וועל איך אָנהייבן מיט דיר די עשרת הדברות, עס וועט זיך אָנהייבן מיט די אות "א" - אַנכי ה' אלקיך.

יעדן טאג ביי קריאת שמע ביי די פרשה פון ציצית, זאגן מיר, "אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים", איך בין דער באשעפער וואס האט ענק ארויסגענומען פון מצרים. פאר וואס פונקט ביי קריאת שמע דערמאנען מיר יציאת מצרים? דאס קומט אונז צו לערנען אז אויב מיר ווילן ארויסגיין פון מצרים, און אז פרעה זאל נישט געוועלטיגן אויף אונז, דאס קען נאר געשען אז מען האט די ריינע אמונה אין באשעפער, וואס מיינט מצרים? מצרים, אז די מוח איז ענג און צעקוועטשט פון די צרות וואס מען האט (עין לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ד), וואס מיינט פרעה? פרעה איז

הַתְּחִזְקוֹת צוּם יוֹם הַדִּין

די אותיות פּה-רַע, אַז אַ מְעַנְטֵשׁ הָאָט אַ שְׁלֵעֲכֻטֵעַ מוֹיִל,
 עַר רַעֲדֵט נְעֵבְעֵךְ שְׁלֵעֲכֻטֵס אויף יַעֲדֵן אַיִנְעֵם (ספּר
 הַלִּיקוּטִים, פֶּרֶשֶׁת שְׁמוֹת, סִימָן ב, דִּבְבוֹר הַמִּתְחִיל דַּע). אויף יַעֲדֵן
 טֶרַעֲפֵט עַר עֶפְעֵס וואס צו רַעֲדֵן, דָּאס קוּמֵט נָאר ווייל
 עַר שְׁפִירֵט נִישֵׁט דַּעם אַיִבְעֶרֶשְׁטֵן.

אַ מְעַנְטֵשׁ וואס שְׁפִירֵט דַּעם אַיִבְעֶרֶשְׁטֵן און עַר
 ווייסט אַז דַּעַר אַיִבְעֶרֶשְׁטֵער אִיז דָּא, דַּעַר
 אַיִבְעֶרֶשְׁטֵער טוט אַלֶּעס און עַר מַאכֵט אַלֶּעס, אויסֶער
 דַּעם אַיִבְעֶרֶשְׁטֵן אִיז גַּאָר־נִישֵׁט דָּא, אַזאַ מְעַנְטֵשׁ וועט
 נָאר רַעֲדֵן פּוֹן בַּאשְׁעֶפֶער, עַר וועט נִישֵׁט הָאבֵן צוטוהן
 מִיט קִינְעֵם, וועגן דַּעם ווען אַ מְעַנְטֵשׁ לִינֵט קִרִיאת
 שְׁמַע, עַר נַעֲמֵט אַרִיין אין זִיךְ אַז עֵס אִיז נָאר דָּא אַיִן
 בַּאשְׁעֶפֶער אויף דַּעַר וועלֵט, מִיט דַּעם אַלִיין גִיט עַר
 אַרויס פּוֹן מְצָרִים, עַר גִיט אַרויס פּוֹן זַיִן

צֶעבֶרֶאָכְנֶקֵיט, פֿון זײַן עֲנִגְשָׁאפֿט און צֶעֲדֵרִיקֶטֶקֵיט,
און עַר הָעֵרֶט אויף רַעֲדֵן אויף יַעֲדֵן.

דאס איז גֶעווען די מוֹרָא־דִיגֶע מַעֲלָה פֿונעם אות
אַל"ף, וואס איז אויף מַרְמֹז אויפֿן אַיִבֶער־שֶׁטן דער
"אַלופּוֹ שֶׁל עוֹלָם", אַז עַר איז גַעשְׁטאַנען אין די זײַט,
האט דער אַיִבֶער־שֶׁטער גַעזאַגט: אויב אַזוי אַז דו
שְׁטײסט אין די זײַט, דו האַסט עֲנָה און דו ווילסט נָאר
דעם אַיִבֶער־שֶׁטן דער 'אַלופּוֹ' שֶׁל עוֹלָם, וועסטוּ זוכֶה
זײַן אַז אײַך וועל מיט דיר אָנְהײבן די עֲשֶׁרֶת הַדְּבָרוֹת:
אָנְכִי ה' אֱלֹקֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, אײַך בין
דער בַּאשְׁעָפֶער וואס האט דײַך אַרױסֶגענוּמען פֿון
מִצְרַיִם; ווייל מיט אַמוֹנָה גײט מען אַרױס פֿון מִצְרַיִם.

א איד האט אויף די זעלבע טבע אז ער האלט זיך
קליין און ער שטייט שטענדיג אין די זייט (עײן חלץ דף

התחזקות צום יום הדין

פט ע"א), דערפאר קען ער זוכה זיין מקבל צו זיין די תורה און באקומען אלע גוטע השפעות.

דאס הייסט, אז כדי א מענטש זאל האבן א געפיל אינעם אייבערשטן און ער זאל פארשטיין געטליכקייט, איז נישט מעגליך נאר ווען ער איז גוט גוט צעבראכן, צום ביישפיל אז ער איז אראפגעפאלן אין א ביטערע נפילה רחמנא לצלן, אדער א מענטש וואס עס גייט אים דורך אין לעבן שווערע ביטערע נסיונות, ביז ער פילט אז עס איז שוין עק וועלט, אויף אזוי ווייט אז ער דארף זיך פשוט ציפן צו זעהן צו ער לעבט, און צו ער איז בכלל א מענטש, עס איז אים א וואונדער אז א מענטש זאל זיך קענען דערהאלטן פון אזויפיל צרות, אזא מענטש וואס איז שוין אזוי צובראכן און אזוי גארנישט ביי זיך, האט גאר אן

אַנדערע געפיל צום אייבערשטן, און ער איז מוראדיג
נאנט צום אייבערשטן.

אַוודאי פונדרויסן קען קיינער נישט וויסן ווער עס
איז באַמט נאנט צום באַשעפער, און ווען מען איז
באַמט נאנט צום באַשעפער, דער אייבערשטער האט
אזוי באַשאפן די וועלט אז דער סמ"ך-מ"ם זאל קענען
פאַרדעקן די קדושה, וועגן דעם כאַפט נישט אַ מענטש
אז אַמאל דוקא ווען ער איז געבּען דורכגעפאלן מיט
שווערע ביטערע עבירות, אָדער ווען עס גייט אויף אים
דורך שווערע ביטערע מצבים אין לעבן, דוקא
דעמאלטס איז ער מוראדיג נאנט צום אייבערשטן,
דעריבער דארף זיך אַ מענטש שטענדיג דערהאלטן און
זיך קיינמאל נישט פאַרליין, אַפילו ווען עס גייט דורך
אויף אים שווערע ביטערע נסיונות, ער פאלט געבּען

התחזקות צום יום הדין

אַראַפּ אין גראַבע זינד, ביז ער שפּירט זיך אינגאַנצן דערנידערט און צוקלאַפּט, דאָך זאל ער זיך דאן אויף נישט פאַרלירן, ווייל עס קען גאר זיין אז פּונקט יעצט ווען ער איז אזוי צעבראַכן און פּילט זיך אזוי גארנישט, יעצט איז ער די מערסטע נאַנט צום אייבערשטן.

דאס איז די גרויסקייט פון א צדיק, א צדיק איז ביי זיך שטענדיג גארנישט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ע), ער איז ביי זיך אזוי גארנישט ביז ער פּילט זיך נישט מער ווי א שטיק ערד (עיין סוטה ה, ע"א), ער האט שוין אינזין וויאזוי זיין קערפּער וועט זיין אין קבר, און וואס עס וועט זיין מיט אים ווען זיין נשמה וועט ארויף גיין אויבן, ער מאכט זיך א חשבון אז ער האט די נידריגסטע נשמה וואס איז נאר געווען זייט די וועלט שטייט, אויב אזוי וועט ער דאך זיכער נישט זוכה זיין

צו עולם הבא, ביז ער באשליסט אז ער גייט דינען דעם
 באשעפער אפילו אן עולם הבא, אזוי ווי עס איז
 באקאנט אז ביים בעל-שם-טוב הקדוש זכותו יגן עלינו
 האט נישט איינמאל פאסירט אז עס האט זיך אים
 געדאכט אז ער וועט שוין נישט האבן קיין עולם הבא,
 האט ער געזאגט: איך וועל דינען דעם אייבערשטן אן
 עולם הבא.

איינמאל איז צום בעל-שם-טוב הקדוש געקומען אן
 עקרה, וואס האט בכלל נישט געקענט האבן קיין
 קינדער, האט ער איר צוגעזאגט אז זי וועט האבן א
 קינד, אבער וויבאלד ער האט צוליב דעם געדארפט
 טוישן די טבע פון די וועלט, האט מען פון הימל
 אויסגערופן אז ער וועט קיין עולם הבא מער נישט
 האבן, דער בעל-שם-טוב הקדוש האט זיך אבער נישט

פּאַרלױרן, עֶר הָאט זײַךְ גֶעשְׂטאַרְקט און גֶעזאַגט : בְּרוּךְ הַשֵּׁם, יַעֲצֵט וְוֵעַל אײךְ קֶענען דײַנען דָּעם בַּאשְׁעפֿער אָן עוֹלָם הַבָּא. [ווען דער הייליגער רבֿי הָאט פֿאַרצײלט די מַעֲשֵׂה הָאט עֶר אױסגֶעפֿירט, אַז אַפֿילו אַ פֿשוט'ער מַענַטש, אַז עֶר װיל זײַן אָן עֶרלײכער אײד, דאַרף עֶר בײַ זײך זײַן אַזױ שְׂטאַרק, אַז אַפֿילו עֶס דאַכט זײך אײם, אַז עֶר הָאט שױן גֶעטױהן אַזױפֿיל עֶבִירוֹת אַז עֶר װעט שױן סײ ווי נײַשט הָאבן קײן עוֹלָם הַבָּא, דאַך זאַל עֶר דָּעם בַּאשְׁעפֿער נײַשט אַפֿלאַזן, און דאַס אײז די הֶעכֶסטע מִדְרִיגָה װאס אַ מַענַטש דאַרף קומען אױף דער װעלט (שיחות הַר"ן סימן מח).]

דער צַדִּיק װײבאַלד עֶר שְׂפִירט דאַס שְׂטענדיג, עֶר פֿילט בײַ זײך נײַשט מֶער ווי אַ שְׂטִיק עֶרד, דערײַכער באַקומט עֶר די כֹּח פֿון עֶרד, אַז יעדער צײעט צו אײם,

התחזקות צום יום הדין

יז

פונקט ווי די ערד האט א מאגענעטישן כח אז עס ציעט אלעס צו זיך, נאר אזוי קענען מיר זיך האלטן דא אויף דער ערד, דער גאנצער קיילעכגיגער ערד-קוגעל וואו מיר געפונען זיך, מיט אלע בערג אין טאלן, ימים און וואסערן, די ביליאנען מענטשן מיט אלע באשעפענישן פון קליין ביז גרויס וואס איז אלץ דא אויף דער וועלט, איז דאך א מוראדיגע וואונדער, אלעס איז באשאפן געווארן אין איין קליינער באל וואס הענגט אין די לופטן, און האלט זיך אויף גארנישט, ווי דער פסוק זאגט (איוב כו, ז): תולה ארץ על בלימה. אויב אזוי ווי קענען זיך מענטשן האלטן אויף א רונדעכיגע זאך און זיי זאלן נישט אראפפאלן, די פון אונטן און פון די צוויי זייטן פון דער וועלט, וואלטן דאך גלייך געדארפט אראפ פאלן אין די לופט אריין !

התחזקות צום יום הדין

נאר די ערד האט אין זיך א ציאונגס קראפט, א מאגענעטישן כח וואס ציעט אלעס צו זיך, אפילו מען זאל עפעס ארויפֿוואַרפֿן וועט דאס נאר פֿליען ווילאנג עס ליגט דערין דער קראפט וואס מען האט אריינגעלייגט, איינמאל דער קראפט הערט זיך אויף פֿאלט דאס גלייך צוריק צו דער ערד, דעריבער ווי א מענטש איז, קען ער שטיין אויף דער ערד און ער וועט נישט אראפפֿאלן, זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ע), אז א צדיק האט אויף די זעלבע כח ווי ערד, דעריבער ציען זיך מענטשן זייער שטארק צו א צדיק.

דאס געשעהט אבער נאר ווילאנג א מענטש איז ביי זיך גוט צופראכן, ער פֿילט ביי זיך ווי איינער וואס האט אפגעטון די גרעסטע עבירה, אזא מענטש וועט

הַתְּחִזְקוֹת צוּם יוֹם הַדִּין

יט

זייער שנעל אויסהערן דעם צדיק, ווייל אז ער פילט ביי זיך אזוי נידריג און גארנישט, וועט ער זיך גלייך ציען צום צדיק, וואס איז אויך גארנישט, און דער צדיק וועט אים גלייך ציען צום אייבערשטן, וואס דער אייבערשטער איז כּבֿיכול אויך גארנישט, מען קען אים נישט זעהן אדער אויסמאלן.

ווייל וואס איז דען די גאנצע ארבעט פון א צדיק? נאר מגלה צו זיין דעם אייבערשטן, א צדיק ברענגט צו אז א מענטש זאל נאר לויפן צום באשעפער, ער לערנט אים אויס אז עס איז גארנישט דא נאר דער בורא כל עולמים אליין, עס איז א שאד נאכצולויפן מענטשן, בעסער זאל ער אפלאזן אלע נארישקייטן און נאר לויפן צום אייבערשטן, דערפאר ווערט א צדיק אויך

התחזקות צום יום הדין

אָנגערופן אַרץ (עײן לקוטי הלכות), וואס איז דער לשון פון ארוץ - איך לויף צום באשעפער.

דער צדיק אליין האט זיך אזויפיל אריינגעלייגט אין די אַמונה, ביז זיין גאנצע לעבן איז נאר אַמונה, ער לעבט מיטן אייבערשטן און ער אָטעמט דעם אייבערשטן, די גמרא זאגט (חגיגה יב ע"ב) אז די גאנצע וועלט שטייט אויף איין זייל, וואס איז די זייל? דער צדיק. זאגט די גמרא (מכות כד ע"א): וואס הייסט א צדיק? ווער עס לעבט מיט אַמונה, ווי דער פסוק זאגט (חבקוק ב, ד): וצדיק באַמונתו יחיה. חבקוק הנביא האט אַוועקגעשטעלט אז די גאנצע יסוד פון א איד ווענדט זיך אין איין זאך - אין אַמונה, וואס מער אַמונה ער האט, אלץ נענטער איז ער צום באשעפער. און וויבאלד דער צדיק איז ביי זיך גארנישט, זיין גאנצע

לעבן איז נאר איין שטיק אמונה, דעריבער קען ער אין יעדן אריינברענגען די ריינע לויטערע אמונה אין באשעפער.

לויט דעם קען זיך א מענטש זייער גוט מעסטן צו ער איז מקורב צו אן אמת'ען צדיק אדער נישט, אויב פאלט אויף אים ארויף א שפלות, ער הייבט אן איינצוזעהן ווער ער איז, ער הייבט זיך אן גוט צו באטראכטן, און ער דערזעהט זיך מיט זיינע גראבע שמוציגע מעשים וואס ער האט אלץ אפגעטוהן, עס ווערט אים ביטער פאר די אויגן: אוי וויי! געוואלד און געשריגן וואו נידריג בין איך אראפגעפאלן וכו'. ער איז מממש צובראכן ווי א שטיקל שארב, פלוצלינג זאגט אים דער צדיק: דו ווייסט, דו האסט טאקע קיינעם נישט נאר דעם באשעפער, דער באשעפער איז

שְׁטַענְדִּיג מיט דיר, און פֿאר אים קענסטו אַלעס
 אויספֿאַרצײלן, און ער וועט דיך אויף אַלעם מוחל זיין.
 דאס איז אַ קלאַרע סימן אז מען איז געקומען צו אַן
 אַמת'ען צדיק, ווייל אַ צדיק בֿרענגט אַרײַן אין אַ
 מענטש שפּלות, ער זאל וויסן וואו ער שטייט אויף דער
 וועלט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן עב), אָבער אויב איז מען
 נאר פֿאַרנומען מיט גרויסקייט, מען שפּירט זיך אַזוי
 באַגרויסט, אַלעס איז נאר איך איך און נאכאַמאל איך,
 אַזאַ מענטש איז זייער ווייט פּונעם צדיק, אויף איז דאס
 אַ סימן אז ער איז געשלאָגן מיט פֿגם הִבֵּרִית, אַזוי ווי
 דער הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן יא), אז
 גאָר מיט ניאָרף גייען צוזאַמען. וואס מער אַ מענטש
 איז רחמנא לְצִלָּן שמוציג מיט ניאָרף, אַלץ גרעסער און
 חֲשׁוּבֵער האַלט ער זיך, און ווייגן זאל זיך אַיינער צו

אַנְרִירֵן זַיִן כְּבוֹד אָדער רַעַדֵן אויף אים... ווידער אום
ווען מען קומט צו אן אַמֶת'ער צדיק, הייבט מען אן
טראַכטן, ווי אזוי קען איך זיך נעמען אין די הענט
אַרײַן, ווי אזוי קען איך אָנהײבן אַ גײַע לַעבֵן, אַ לַעבֵן
מיטן באַשעפער, אַ לַעבֵן מיט אַמוֹנָה, מען איז
פֿאַרנומען ווי אזוי זיך צו פֿאַררעכטן.

דערפֿאַר קען קײנער אין דער וועלט נישט שפֿירן
קײן חיות אין דעם הייליגן רבי'נס ספֿרים, נאר וועם עס
איז איבערגעגאַנגען עפֿעס אין לַעבֵן, און וואס מער עס
איז אויף אים איבערגעגאַנגען, אַלץ מער כאַפֿט ער די
בֶּרֶסְלֵב'ער ספֿרים, און ער קוקט אין דעם אַרײַן מיט אַ
מוֹרֶא־דִיגֵן געפֿיל און חֶשֶׁק, עס וואונדערט אים פֿון
וואו ווייסט דער מַחֲבֵר פֿון דעם ספֿר'ל אזוי גוט וואס
אויף מיר גײט אדורך? ער רעדט דאָ מִמֶּשׁ צו מיר,

אזא רוח הקודש...? א רבי פון מער פון צוויי הונדערט
 יאר צוריק, זאל מיט א פשוטע ספר פון אפאר
 בלעטלעך, וואס איך האב באקומען פאר אפאר סענט,
 אזוי שטארק מיר קענען מחיה זיין און מחזק זיין? אזוי
 אנצינדן צום באשעפער...? ער קען זיך מממש נישט
 בארואיגן.

דער ברען און פלאם האלט זייער שיין אן ווילאנג
 דער מענטש איז גוט צובראכן, איינמאל אז ער קומט
 אביסל צו זיך, ער פילט זיך שוין ווייטער אויפגעבלאזן
 און גרויס, הייבט ביי אים אן נאכצולאזן די גאנצע
 אייפער און געפיל צום רבינים הייליגע ספרים,
 פלוצלינג וועסטו הערן פון אים: פארנואס מאכט מען
 אזא איבערקערעניש פון די ספרים? עס איז דא נאך
 אזעלכע שיינע ספרים. און וואס מער ער בלאזט זיך

אויף אלץ מער ווערט ביי אים אפגעקילט די אַמונה
 אינעם צדיק, ער שפירט נישט די גרויסקייט פונעם
 צדיק, און צו די זעלבע צייט פארלירט ער אויף די
 אַמונה אינעם אייבערשטן.

דוד המלך האט אונז איבערגעלאזט א תהלים'ל,
 וואו יעדער איד טרעפט זיך אין דעם, עס איז געשריבן
 געווארן מיט אזא מורא'דיגן רוח הקודש, אז יעדער
 איינער טרעפט דערין זיין צרה און זיין מצב וואס ער
 גייט דורך (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן עג), ווי אזוי האט דוד
 המלך זוכה געווען דערצו? ווייל ער איז געווען ביי זיך
 גארנישט, מען האט אים גערופן דוד הקטן - דער
 קליינער דוד (עיין מגילה דף יא ע"א), אויסערדעם איז אויף
 אים איבערגעגאנגען א גאנץ לעבן אזויפיל צרות און
 יסורים, מחלקת און רדיפות, אז עס איז נישט מעגליך

התחזקות צום יום הדין

צו פארשטיין ווי אזוי איין מענטש האט געקענט
 אזויפיל אריבערטראגן אין זיין לעבן, אלץ קינד האט
 מען שוין געזאגט אויף אים אז ער איז נישט קיין פֿשר
 קינד, די ברודער האבן אים צוליב דעם פֿארטריבן
 פונדערהיים אלץ יונג קינד (עיין ילקוט המכירי תהלים, מזמור
 קיח, אות כח), נאכדעם ווען מען האט זיך בשום אופן
 נישט געקענט אן עצה געבן מיט גלית, האט מען בלית
 ברירה גערופן דודן פון פעלד, אז ער זאל גיין מלחמה
 האלטן מיט אים, דוד המלך האט זיך מוסר נפש געווען
 און מכניע געווען גלית (שמואל א, פרק יז), יעצט אז ער
 האט געראטעוועט אלע אידן פון גלית, וואלט מען
 דאך אים געדארפט מכיר טובה זיין, ביזדערווייל
 הייבט זיך אן אויף אים א געפערליכע מחלקת, זיין
 גרויסער שווער שאול המלך, האט נישט קיין אנדערע

הַתְּחִזְקוֹת צוּם יוֹם הַדִּין

כז

דַּאָגוֹת נָאֵר אִים צוּ כַּאֲפֵן אוּן הַרְגִ'נֶען (שם פֶּרֶק יט ;
וּבְתֵהִלִּים נט, א), עֶר נֶעֱמֵט צַאם זַיִן גַּאנְצֶע אַרְמִי און מֶען
לוֹיֶפֶט כַּאֲפֵן דֹּד, דֹּד לוֹיֶפֶט דָּא לוֹיֶפֶט דָּארְטן, וואוּ עֶר
גַּיִט בַּאֲהֶאֱלֵט עֶר זַיִךְ, צוּ רַאטְעווען זַיִן לְעֵבֶן וְכוּ' וְכוּ'.

עֲנֵדְלִיךְ אִיז עֶר שׁוִין גַּעוואַרן דְּעַר מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל, הָאֵט
עֶר ווִיטְעַר גַּעְהֶאֱט אוֹיֶסְצוֹשְׁטִיִּין גַּעפֶּעַרְלִיכֶע בּוֹשׁוֹת,
מִיטְמַאכְנֵדִיג דִּי פֶרְשָׁה פּוֹן אַמְנוֹן אוּן תָּמָר (שְׁמוּאֵל ב, פֶּרֶק
יג), וּוְעַר רֶעֶדֶט נָאֵךְ נָאכְדַעַם וּוְעַן זַיִן אַיִגְעֶנֶע זױן
אַבְשָׁלוֹם אִיז רַחֲמָנָא לְצִלָּן אוֹיֶפֶגְעֶשְׁטאַנְען אַקְעֶגֶן אִים,
און עֶר הָאֵט גַּעמוּזֵט אַנְטְלוֹיֶפֶן פּוֹן יְרוּשָׁלַיִם (שם פֶּרֶק
טו), אַזױ הָאֵט עֶר גַּעְהֶאֱט נֶעפֶּעַף זַיִן גַּאנְץ לְעֵבֶן
אוֹיֶסְצוֹשְׁטִיִּין צָרוֹת אוּן בִּיטְעֶרְנִישׁ מִיט בְּזִיוְנוֹת, אַבְעַר
דֹּקָא ווִייל עֶר אִיז גַּעווען בִּי זַיִךְ אַזױ צוּבְרַאכֵן אוּן

אזוי גארנישט, האט ער זוכה געווען אז פון אים וועט ארויסקומען משיח.

מיר געפונען אין תהלים (קאפיטל קי"ט, קעו), ווי דוד המלך בעט זיך ביים באשעפער: תעיתי כשה אבד בקש עבדך כי מצותיך לא שכחתי - איך בין פארבלאנדשעט געווארן ווי א פארלוירענע שעפסעלע, זוף אויף דיין קנעכט, ווייל איך האב נאכנישט פארגעסן דינע מצות. צו פארשטיין קלארער וואס איז געווען די מורא'דיגע תפלה וואס דוד המלך האט דא געבעטן ביים סוף פון זיין לעבן, ערקלערט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רו), ווען מען זעהט א פאסטוף זיצט מיט די שאף און איין שאף איז פלוצלינג פארפאלן געווארן, ער האט זיך ערגעץ וואו פארלוירן פונעם פאסטוף מיט די סטאדע שעף, וואס טוט דער פאסטוף? עס איז דאך

הַתְּחִלָּה צוּם יוֹם הַדִּין

כט

אִים אַ שָׂאד אויף יעדע איינציגע שאף, הייבט ער אן צו זינגען מיט זיין פייפערל, אויב די שעפעלע הערט נאך די קול קומט עס גלייך צוריק, דערקענענדיג דאס קול פונעם פייפערל, אבער אויב איז עס שוין פארגאנגען אזוי ווייט אז עס הערט שוין נישט די קול פונעם פייפער, איז שוין דער פאסטוף אין א פארלעגענהייט, צופיל קען ער נישט ארוםקריכן אין וואלד איר אויפזוכן, ווייל באלד וועלן אלע שאף אנטלויפן, וועגן איין שעפעלע קען מען נישט פארלירן אלע שאף, דעריבער הערט ער אויף איר זוכן, אמאל קען אפילו זיין אז די שעפעלע איז שוין כמעט צוריק נעבן דעם פאסטוף, און ווען עס הערט דאן איין פייף וואלט עס גלייך צוריק געקומען, אבער דער פאסטוף האט זיך

התחזקות צום יום הדין

שוין מייאש געווען צו רופן און צו זינגען, דעריבער ווייסט עס נישט צו קומען, און מען טרעפט דאס נישט.

די זעלבע זאך - זאגט דער הייליגער רבי - איז מיט א אידישע נשמה, וואס פארקריכט נעבעך פון באשעפער, און פארבלאנדזשעט אוועק ערגעץ וואו, דער צדיק האט נישט קיין מנוחה, ער וויל צוריק האבן יעדע נשמה, דעריבער גייט ער און זוכט אלע פארלוירענע נשמות, זיי צוריק ברענגען צום אייבערשטן, ער זוכט און ער זוכט ביז ער טרעפט אלע אבדות, אלע פארלוירענע נשמות געפונען זיך ביים צדיק, יעצט דארף דער מענטש קומען צום צדיק אפגעמען זיין אבדה (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קפח), א מענטש דארף קומען צום צדיק ער זאל אים צוריק געבן זיין נשמה וואס ער האט פארלוירן, ער זאל אים

צוריק אריינברענגען אין זיין לעבן דעם באשעפער
וואס איז פארגעסן געווארן פון אים, יעצט, אויב הערט
מען נאך דעם קול פונעם צדיק, קומט מען גלייך צו
אים, און מען הייבט צוריק אן לעבן א פיין לעבן מיט
אמונה, אבער אויב איז דא מענטשן וואס רייסן אפ
פונעם צדיק, זיי טרעפן אלע ערליי תירוצים דיר אנוועק
צושטיפען פון דעם צדיק וואס קען דיר העלפן, ביז
דער מענטש דערקענט שוין נישט דעם קול פון צדיק,
דעמאלטס איז זייער ביטער, ווייל ער ווייסט נישט ווי
נאנט ער איז צום באשעפער, ער ווייסט נישט אז אפילו
ער איז שוין זייער פארקראכן דאך קען ער אין איין
מינוט צוריק קומען צום באשעפער, אז ער זאל נאר גיין
צום צדיק און אויסהערן זיין קול, אויסהערן די עצות
פונעם צדיק און אים פאלגן, וואלט ער גלייך געווען

צוריק ביים אייבערשטן, אָבער אז מען רייסט אים
אָוועק פון צדיק, מען לאַזט אים נישט הערן וואס דער
צדיק האט צו זאָגן, וואס קען מען טוהן.

דוד המלך וויבאלד ער האט זיך געהאלטן אזוי
נידריג און גארנישט, האט ער דאס געבעטן דעם
באשעפער מיט א צופראכן הארץ: רבוננו של עולם!
תעיתי כשה אבד - איך בין געבען פארבלאנדזשעט
געווארן ווי א פארלוירענע שעפעלע, איך בין טאקע
אָוועק פונעם דרך הישר, אָבער איין זאך בעט איך דיר
רבוננו של עולם: בקש עבדך - זיי זיך נאכנישט מייאש
פון מיר, לאז מיך נישט חס ושלום פארפאלן גיין, נאר
זוך מיך ווייטער אויף, פארנוואס: פי מצוותיך לא
שכחתי - איך האב דאך נאכנישט פארגעסן דיינע

מצות, איך דערקען נאך זיין קול, דערפאר קער מיך צוריק אום צו דיר ווי שנעלער.

וואס זעהט מען פון דעם אלעם? אז וואס נידריגער א מענטש שפירט ביי זיך, און וואס נידריגער א מענטש איז טאקע, אז ער ווייסט דעם אמת ווי ער האלט, אז ער איז טאקע דער געמיינסטער מענטש אויף דער וועלט, דער נידריגסטער נשמה וואס דער אייבערשטער האט נאר אמאל באשאפן זינט די וועלט שטייט, און די נידריגסטע נשמה וואס וועט זיין ווילאנג די וועלט וועט שטיין, אזא מענטש ציעט זיך אויטאמאטיש מורא'דיג שטארק צום באשעפער, און ער ווערט איינס מיטן באשעפער.

ב.

א מענטש דארף וויסן אז עס איז גארנישט דא אויסערן אייבערשטן, דער אייבערשטער איז אלעס, און אלעס איז דער אייבערשטער, דער אייבערשטער איז איבעראל, ער איז אייביג געווען און ער וועט אייביג זיין, מיט דעם אלעם האט זיך פביכול דער אייבערשטער איינגעצוימט, און זיך אנגעקליידעט אין די בריאה וואס מיר זעען, דומם צומח חי מדבר, ער האט באשאפן א גאנצע וועלט, אין דעם איז דא זיבן און אהאלב ביליאן מענטשן, בילי ביליאנען חיות, פונעם קליינעם מורישקע ביזן גרויסן וויזל-טיר, אן א צאל גראזן, ביימער, געוויקסן, ווער רעדט נאך פון דומם, עס איז נישט מעגליך צו ציילן וויפיל שטיקלעך ערד עס איז דא, אין יעדע זאך ליגט באהאלטן דער

אייבערשטער, אָבער פון אַלע באַשעפֿענישן האט דער
 אייבערשטער אויסגעקליבן די אידן פֿאר זיין פֿאלק,
 און זיי געגעבן די הייליגע תּוֹרָה, אין די תּוֹרָה איז דער
 אייבערשטער אַליין, ווי עס שטייט (זהר אַחרי, דף עג ע"א):
 קודשא ברוך הוא אוריתא וישׂראל חד הוא - דער
 אייבערשטער מיט די תּוֹרָה און די אידן זענען איינס.
 פֿאַרנוואס האט דער אייבערשטער פֿונקט אויסגעקליבן
 די אידן? ווייל פון אַלע פֿעלקער האלטן זיך נאר די
 אידן קליין און גארנישט, אידן זענען איינס פון די
 זעקס זאכן וואס דער באַשעפֿער האט געפֿלאַנט נאָך
 פֿאַרן באַשאפֿן די וועלט (בראשית רבָּה פֿרָשָׁה א, ד), ווייל
 נאר די אידן האבן באַמֶת אַ נִשְׁמָה, אידן זענען עֶצֶם
 הַנְּשָׁמוֹת, די נאטור פון אַ איד איז זיך קליין צוהאלטן,
 וועגן דעם האט דער אייבערשטער אויף אויסגעקליבן

צו געבן די תורה דוקא אויפן בארג סיני, ווי חז"ל פארציילן (סוטה ה, ע"א; במדבר רפה יג, ג), אז די בערג תבור וכרמל זענען געקומען צו לויפן, מען זאל אויף זיי געבן די תורה, האט דער אייבערשטער געזאגט: גיין, איך וועל געבן די תורה דוקא אויפן בארג סיני וואס איז די גידיגסטע בארג.

אין די תורה האט דער אייבערשטער געגעבן אן א שיעור דינים און הלכות, וואס איז געוואנדן לויט די צייט, אזוי האט דער אייבערשטער באשאפן די וועלט אז יעדע זאך האט א צייט, פון איין זייט דרייט זיך דער זון און פון איין זייט די לבנה, יעצט איז טאג און יעצט איז נאכט, אזוי אלע אנדערע שטערנס און פלאנעטן אלעס דרייט זיך ארום די ערד קוגעל מיט א פונקטליכן סדר, יעדע זאך אין זיין פלאץ און אין זיין צייט, למשל

הַתְּחִזְקוֹת צוּם יוֹם הַדִּין

לז

עָס אִיז דא זעקס טעג אין די וואך און די זיבעטע טאג
איז שַׁבַּת, יעדן טאג אליין איז אויף איינגעטיילט אין
דריי זמנים, יעדע זמן האט אן אנדערע תפלה, צופרי
ווען מען שטייט אויף דאווענט מען גלייך שחרית,
וואס איז אקעגן אברהם אבינו, נאכמיטאג שטעלט מען
אלעס אָפּ און מען לויפט דאווענען מנחה, וואס איז
אקעגן יצחק אבינו, ווי עס ווערט נאכט גייט מען די
ערשטע זאך דאווענען מעריב, דאס איז אקעגן יעקב
אבינו (פּרָכּוֹת כו ע"ב), אזוי האט יעדע זאך אין די וועלט
זיין צמצום, צו איז דאס א געוויסע פלאץ, אדער א
געוויסע צייט, אדער א געוויסע מענטש, יעדע זאך
האט זיך זיין באזונדערע אייגענארטיקייט (לקוטי הלכות
ספר תורה, הלכה ד, אות ו).

די העכסטע צייט פון יאר איז ראש השנה, ראש
 השנה איז דער קאפ פון יאר, דעמאלטס האט דער
 אייבערשטער באשאפן אדם הראשון, און דאן הייבט
 מען אן צו משפט'ן יעדן מענטש, וואס וועט זיין מיט
 אים א גאנצע יאר, דער באשעפער האט אונז אבער
 געגעבן א געלעגענהייט נאך זיבן טעג ביז יום כיפור,
 צו קענען אלעס פאררעכטן, פונקט ווי א טאטע געבט
 אביסל צייט פאר א קינד וואס האט ווידערגעשפעניגט,
 ער זאל קענען צוריקציען און חרטה האבן, די זעלבע
 זאך האט אונז דער אייבערשטער געגעבן עשרת ימי
 תשובה, צען טעג וואס דאן קען א מענטש אלעס
 פאררעכטן, פון נאך ראש השנה ביז יום הקדוש איז דא
 זיבן טעג, יעדע פון די זיבן טעג איז מכפר אקעגן דעם
 טאג פונעם גאנצן יאר (יערות דבש, חלק א, דרוש א), א

הַתְּחִלָּה צוֹם יוֹם הַדִּין

לט

מִעֲנֹשׁ קָעַן זִיךְ אֵין דִּי טֵעַג אויס'טענה'ן מִיטֵן
אייבערשטן אויף יעדע זאך וואס ער דארף, ביז עס
קומט יום כפור דעמאלטס איז דער אייבערשטער
אלעס מוחל, און ער חתמ'עט אפ א גוט יאר.

זיכער קען מען אגאנץ יאר אויף טרעפן דעם
אייבערשטן, דאך אין די טעג קען מען ווערן אסאך
נענטער צום באשעפער, און אפילו א מענטש וואס
האט שוין געבען אפגעטון וואס ער האט אפגעטון,
אזוי ווייט אז אפילו אין די זיבן טעג פון ווען ער איז
געווען ביים הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה ביז יעצט,
איז ער שוין ווייטער דורכגעפאלן, דאך טאר ער זיך
נישט מייאש זיין, נאר וויסן אז ער קען יעצט אלעס
פאררעכטן, א איד האט שטענדיג א האפענונג אלעס
צו פאררעכטן, פארקערט וואס ווייטער מען שפירט

התחזקות צום יום הדין

זיך פונעם אייבערשטן, אלץ נענטער איז מען באמת צום אייבערשטן, דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן קיב): אם אפה מאמין שיכולין לקלקל, תאמין שיכולין לתקן; אויב שפירסטו טאקע אז דו ביסט דער ערגסטער מענטש, זאלסטו וויסן אז דו קענסט נאך זיכער אלעס פאררעכטן.

אייך טאג אין יאר, דער הייליגסטער טאג פון יאר, האט דער אייבערשטער אונז געגעבן א מתנה, וואס דער טאג אליין איז מכפר אויף אלע עבירות וואס מען האט געטוהן - אז מען גלייבט אין דעם (רמב"ם הלכות תשובה פרק א'; יומא פה ע"ב), יום כפור זענען אידן אין די מדינה פון מלאכים, מען גייט אנגעטון ווייס, מען גייט אן שיף (שליחן ערוך אורח חיים סימן תריד סעיף ב), מען זיצט נאר אין בית מדרש און מען דאווענט פארן

אייבערשטן, דער שטן קען דאן גארנישט מקטרג זיין,
 דאס איז די גרעסטע שמחה ביים באשעפער (בראשית
 רבה פרשה א, ד).

וואס טוט מען יום כפור ביים דאווענען? מען זאגט
 וודוי, מען דערציילט אויס פארן אייבערשטן אלעס
 וואס מען האט שלעכטס געטוהן, וואס דאס
 דערביטערט אים די לעבן, ווייל אלע עבירות וואס א
 מענטש טוט ווערט איינגעקריצט אין זיינע ביינער,
 דאס הרגעט אים אפ זיין לעבן, אבער איינמאל אז מען
 זאגט עס ארויס פארן אייבערשטן, גייט די שלעכטס
 ארויס פון די ביינער, און מען הייבט אן לעבן א גוט
 לעבן (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ד).

וויפיל מאל זאגט מען וודוי גאנץ יום כפור? צען
 מאל! דאס איז אקעגן די צען פיילן וואס דער סמ"ך-

מ"ם דער אַכזר'דיגער מלך האט אַריינגעשאַסן אין אַ
 אידישע נשמה, וואס ווערט אַנגערופן "בת מלך", ווי
 דער הייליגער רבי האט פאַרציילט (סיפורי מעשיות מעשה
 יג, יום ששי), אז דער סמ"ך-מ"ם איז נאכגעלאפן אַ בת
 מלך, און ער האט אין איר אַריינגעשאַסן צען פּיילן,
 יעדער פייל איז געווען אַרויפגעשמירט מיט צען ערליי
 סמים [גיפטן], אז וואו אין די קערפער עס כאַפט נאר,
 זאל רחמנא לצלן דער גאַנצער מענטש ווערן
 פאַרגיפטעט, קומט אויס אויב אַ מענטש האט אין זיך
 אַריינגעכאַפט צען אַזעלכע פּיילן, האט ער געבען אין
 זיך הונדערט ספּנה'דיגע סמים, וואס פאַרגיפטעט
 רחמנא לצלן זיין גאַנצע קערפער מיט אַ שטאַרקע
 יאוש און צעבראַכנקייט, אז ער זעט מער נישט קיין
 וועג אַרויס, ביז עס קומט אַ צדיק, ער געמט זיך

הַתְּחִזְקוֹת צוּם יוֹם הַדִּין

מג

אונטער און ער זאגט, "איך הייל זי" (עין שם בפנים הספור ותבין), דער צדיק היילט אויס אידישע נשמות, דער צדיק לייגט אין אונז אריין א מורא'דיגע שטארקייט, א מורא'דיגע אמונה, ער ווייזט אונז אז מיר האבן נאך יא א תקנה, טראץ די אלע גיפטיגע ווערטער וואס דער מלך האכזר דער סמ"ך-מ"ם האט אין אונז אריינגעשאסן, אז מיר האבן שוין נישט קיין תקנה, און טראץ דעם וואס ער האט אפיר געברענגט פאר א מענטש אלע מאמרי חז"ל, אז ער וועט שוין נישט האבן קיין עולם הבא, און קיינמאל נישט ארויסגיין פון גיהנום, דאך שיינט דער צדיק אריין אין א אידישע נשמה אזא התחזקות, אז עס אינטערעסירט אים שוין גארנישט, ער דארף נישט קיין גיהנום, ער דארף נישט

קיינ גן עֵדֶן, עַר דאַרף נישט גאַרנישט נאַר דעם
באַשעפּער אַליין.

מָען האט אַמאַל געהערט דעם הייליגן בעל התנא
זכותו יגן עלינו זינגען דעם פּסוק (תהלים עג, כה): "מי לי
בשמים" - וועמען האב איך אין הימל? ווייל אפילו אין
הימל זענען אויף אלע מקטרג אויף מיר (עיין לקוטי
מוהר"ן חלק ב, סימן יד), אבער "ועמך" - אז איך האב דיר
באַשעפּער, "לא חפצתי בארץ" - דאַרף איך שוין נישט
קיינ שום אַרציות; אזוי האט ער געזינגען ווייטער:
"איך דאַרף נישט דיין עולם הבא, איך דאַרף נישט דיין
עולם הזה, איך דאַרף נאַר דיר אַליין". דאס איז די
העכסטע מדריגה צו וואס א מענטש דאַרף קומען, אז
עס איז אים שוין גאַרנישט קיין חילוק, מען קען אים
שוין מיט גאַרנישט אפּשרעקן, ער האט נאַר דעם

באשעפער, און דעם באשעפער קען מען נישט צונעמען פון א מענטש.

די מתנה האט כלל ישראל באקומען יום הקדוש, דעמאלטס ווייסן מיר אז מיר האבן נאר דעם באשעפער, און מיר ווערן איינס מיטן באשעפער, ווי חז"ל זאגן (בראשית רבה שם): "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד" - זה יום הכפורים. יום כפור ווערט א מענטש געוואויר, אז סיי עס איז מיר פינסטער סיי עס איז מיר ליכטיג, איז אלעס דער זעלבער איינציגער באשעפער; נאר פאר אים דארף מען זיך אויסרעדן, און ער וועט מיר אלעס מוחל זיין.

דאס איז די מוראדיגע מעלה אז א מענטש איז מקורב צו א צדיק, וואס דאן לערנט אים דער צדיק אויס צו לעבן מיטן אייבערשטן, און רעדן יעדע זאך

התחזקות צום יום הדין

צום אייבערשטן, ביז קיינער קען אים שוין נישט
 צעברעכן אדער אפֿשרעקן, וואס דאס איז דער עיקר
 מדריגה צו וואס אַ איד דארף קומען אויף דער וועלט,
 ער דארף וויסן אז איך האב נישט קיינעם נאר דעם
 באשעפער אליין, און אפילו אז די גאנצע פּמליא של
 מעלה וועט מיר זאגן אז איך האב נישט קיין תקנה,
 וועל זיך אויף נישט צוטוהן מאכן, איך ווייס אז איך
 האב נאר דעם באשעפער און פון אים וועל איך נישט
 אנוועקגיין.

דאס איז דער באדייט פון דביקות אין באשעפער,
 דביקות איז אַ לשון פון קלעבאכץ, אז מען נעמט צוויי
 שטיקלעך פּאפיר און מען קלעבט דאס צוזאם מיט אַ
 שטארקן קלעב, קענסטו דאס נישט צעטיילן, אויב יא
 וועט זיך מיט רייסן איינס מיט די אנדערע, די זעלבע

התחזקות צום יום הדין

מז

זאך דארף אַ איד זיין אזוי צוגעקלעבט צום
אייבערשטן, אז אפילו חלילה ער פאלט אראפ, און
מען וויל אים אפרייסן פונעם אייבערשטן, נעמט ער
מיט כביכול דעם באשעפער מיט זיך, און יעדע זאך
וואס גייט נאר דורך אויף אים וועט ער אויספארציילן
און אויסשמועסן מיטן אייבערשטן. דאס האט דוד
המלך געזינגען (תהלים כג, ד): "גם כי אלך בגיא צלמות,
לא אירא רע" – אפילו איך וועל גיין אין טיפן אפגרונד,
איך וועל זיין אין טויט שאטן, דאך האב איך פון
גארנישט קיין מורא, פארנואס? "כי אתה עמדי" – ווייל
דו רבנונו של עולם ביסט מיט מיר. אז מען האט דעם
באשעפער האט מען שוין נישט מורא וואס וועט זיין
וכו'.

התחזקות צום יום הדין

יַעֲצֹט וְוַעֲלֵן מִיר פֿאַרשְׁטִיין אַן אַינְטֶערֶעסֶאַנטֶע זאַך, מִיר זַעען אַז פֿון ראש השנה ווען עס הייבט זיך אן די עֲשָׁרַת יְמֵי תְּשׁוּבָה גֵיט מֶען יַעֲדֵן טָאג הֶעכְעֶר און הֶעכְעֶר, מֶען ווערט אַלץ נֶענטֶער צום בַּאשְׁעֶפֶּער, בִּיז עָס קומט דער הֶעכְסְטֶער טָאג פֿון יָאר יום כּפּוֹר, דאַן גֵיט מֶען אַרײַן אִין די גֶרֶעסְטֶע קְדוּשָׁה, פּוֹנֶקט אַײַן טָאג פֿאַרדֶעם, עָרֵב יום הַקְּדוּשׁ, אִיז אַ מְצוּהַ זײַך אַוועקצוזעצן עָסן אַ פֿײַנע סְעוּדָה, עָס אִיז אַ מְצוּהַ צו עָסן דֶעם טָאג וואס מֶער (אורח חיים סימן תרד), און עָס ווערט גֶערֶעכְנֶט ווי מֶען וואלט גֶעפֿאַסט (בְּרֻכּוֹת דָּף ח). פֿרֶעגט דער הייליגער רֶבִי נֶתָן (הלכות ראש השנה, סימן ב, אות ו) דַּאס אִיז זײַער אַינְטֶערֶעסֶאַנט, אַלֶע טֶעג פֿון עֲשָׁרַת יְמֵי תְּשׁוּבָה בִּיז יַעֲצֹט, גֵרֵיט מֶען זײַך אַלץ מֶער און מֶער צו יום הַקְּדוּשׁ, מֶען טוט תְּשׁוּבָה און מֶען

התחזקות צום יום הדין

מט

פּאַסט (שְׁלַחַן עֲרוּךְ אֹרַח חַיִּים סִימָן תר"ב ותר"ג), בִּיז עֵס
קוּמְט דְּעַר טָאג פּוֹן י"ג מְדוּת, וואס איז דאן איז שוין
גָּאָר אַ גְּרוֹיִסְעַר הִתְעוֹרְרוּת בִּי אִידֵן, לויט דעם וואלט
אַ טָאג פֿאַר יום הַקְּדוֹשׁ מִמָּשׁ, גֶּעוֹוֶען די פֿאַסִיגְסְטֶע
הִכָּנָה מֶעֵן זָאל וואס מער פֿאַסִטֵן, דֶּערווייל הייסט אונז
די תּוֹרָה עֶסֶן וואס מער, דְּעַר גוֹף זָאל ווערן מער
מְגַשֵּׁם ! ?

דאס ווייזט אונז, זאגט דער הייליגער רבי נתן (שם),
אַז אויב וויל מען זיין אן ערליכער איד, טאר מען נישט
ווערן איבערגענומען אַז מען זעהט אַז פּוּנְקֵט
דֶּעמאַלטס פֿאַלט מען אַראָפּ אַסאַך מער און אַסאַך
טיפּער ווי אייביג, ווייל אזוי גייט דאס, דווקא ווען דער
מענטש גייט אריין אין די העכסטע קדושה, געבט מען
אים פֿאַרדעם אַזעלעכע מְנִיעוּת, וואס ער האט אין זיין

התחזקות צום יום הדין

לעבן נישט געהאט, פונקט דעמאלטס וועט מען אים אויספייניגן מיט אזעלכע עבירות וואס ער האט זיך נישט פארגעשטעלט, א מענטש טאר זיך אבער נישט דערשרעקן, און אז ער וועט זיין שטארק ביי זיך וועט ער אלעס איבערדרייען צו די קדושה.

ג.

עס איז נישט מעגליך אז א מענטש זאל זיך נישט דערשרעקן פון אלע ביטערע און נידריגע דורכפעלער וואו ער איז אראפגעפאלן אין לעבן, נאר אז ער האט זייער א קלארע אמונה, אבער ריינע אמונה קען מען נישט האבן נאר דורך אן אמת'ען צדיק (ליקוטי מוה"ר חלק א' סימן ז), דערפאר דארף מען אסאך בעטן דעם אייבערשטן מען זאל מקורב ווערן צום אמת'ען צדיק, וואס דאס איז דער הייליגער רבי, און אסאך בעטן דעם

אייבערשטן מען זאל זיך האלטן ביים הייליגן רבי'ן און קיינמאל חלילה נישט אנוועקגיין פון אים.

עס איז באוואוסט אז דער גרויסער מגיד פון מעזריטש זכותו יגן עלינו האט געליטן אויף די פיס, און ער האט געדארפט גיין מיט צוויי שטעקענעס, האט דער הייליגער בעל התניא זכותו יגן עלינו אמאל געזאגט, אז די סבה ווי אזוי מיר תלמידים האבן אזוי סאך מקבל געווען פון אונזער גרויסן רבי'ן דער הייליגער מגיד, איז געווען צוליב דעם, וואס מיר האבן געהאט א מורא דיגע יראה און פחד פון אים, אזוי ווייט אז ווען מיר האבן נאר געהערט די קול פון די קראטשעס אז דער הייליגער מגיד קומט צו גיין אין בית המדרש, ווי מיר זענען געזעצן צוזאמען, האט אונז מממש געקלאפט די ציינער אין מויל פון גרויס אימה

און פחד, ווען ער האט אויפגעמאכט די טיר האבן מיר
 זיך אלע אויפגעשטעלט באַימָה ובִּירָאָה בְּרֵתֶת וְזִיעָה,
 און געווארט ער זאל זיך אַראַפֿזעצן, אַיִנמָאל איז דער
 הייליגער מגיד אַרײַנגעקומען און זיך אַראַפֿגעזעצט,
 ער האט געווארט מיר אלע זאלן זיך אַראַפֿזעצן, דאן
 האט ער אונז אזוי געזאגט: הָעֵרֶט מִיך אויס! יעצט איז
 צו מיר געקומען דער סמ"ך-מ"ם און געזאגט, אז אויב
 איך וועל נישט אפלאזן די תלמידים, וועט ער זיך
 נעמען אויף מיר און מיינע קינדער. דעריבער בעט איך
 אייך בתחנונים, "טוט מיר א טובה לאזט מיר אפ און
 גייטס לחיים ולשלום, איך בין אליין א שוואכער
 מענטש, און דאס פעלט מיר נאך אויס אז מען זאל זיך
 נעמען אויף אויף מיינע קינדער, די גאנצע שטוב זאל
 מיר ווערן צופראכן, איך האב נישט קיין כח דערצו".

ווען די תלמידים האבן געהערט פון זייער געטרייען
 רבי'ן אזא פארלאנג, אים אפצולאזן חס ושלום, האבן
 אלע אויפאיינמאל געזאגט: רבי, מען טאר נישט
 שווערן, אבער אויב מען מעג שווערן, שווערן מיר אז
 מיר גייען נישט אנוועק פון אייך, מיר האלטן זיך
 צוזאמען ביים רבי'ן, מיר וועלן אויף קיין שום פאל
 נישט אנוועקגיין פון רבי'ן. און וויפיל ער האט זיך נאר
 געבעטן ביי זיי, זענען זיי געווען שטארק ביי זיך נישט
 אפצולאזן דעם רבי'ן; ווען ער האט דאס געהערט האט
 ער זיך אויפגעהויבן און ארויסגעגאנגען, א טאג
 שפעטער ווען דער סמ"ך-מ"ם איז צוריק געקומען צו
 אים [אזוי האט ער געהאט אפגעשמועסט], האט ער
 אים געזאגט: איך האב מער נישט קיין מורא פון דיר!
 אז מיינע תלמידים זענען אזוי מקושר צו זייער רבי'ן,

התחזקות צום יום הדין

דערשערעק איף מיך שוין גארנישט פון דיר. רופט זיך
 דער סמ"ך-מ"ם אן: אזוי, דו האסט נישט מורא פון
 מיר? יעצט וועל איך דיר ווייזן, איך וועל אויף
 אויפשטעלן חסידים און תלמידים, וואס זיי וועלן
 קריגן און פארדעקן אלעס וואס דיינע תלמידים און
 חסידים זענען מגלה, דיינע תלמידים ווילן נאר מגלה
 זיין דעם אייבערשטן אויף דער וועלט, און זיי וועלן
 דאס אלעס מבלבל זיין און פארמישן, ביז מען וועט
 נישט וויסן צו וועם יא צו גיין און צו וועם נישט צו
 גיין. ליידער ליידער איז דאס מקוים געווארן מיטן
 פולסטן זונען פון ווארט, בפרט ווי מען זעהט היינט,
 אז מען זאגט אויף אונז פל דבר אסור, זאכן וואס הייבט
 זיך נישט אן און לאזט זיך נישט אויס, פארן סמ"ך-מ"ם

לוינט זיך אלעס אבי אַוועקצורייסן נאך אַ איד פונעם
אייבערשטן רחמנא לצלן.

צום ביישפּיל אַז אַ בחור'ל האט ביי זיך גע'פּוועל'ט
צו פאלגן דעם הייליגן רבי'ן, ער נעמט אַ משניות און
זאגט פּרקים משניות מיט אַ חיות, וואס זאגט מען אויף
דעם גלייך? עה... דאס הייסט נישט געלערנט! עס איז
גארנישט ווערד! בשעת אין די זעלבע צייט דרייען זיך
אַרום יעצט [אין די בין הזמנים טעג] טויזענטער
היימישע בחורים פוסט און ליידג, און ווייסן נישט
וואס צו טוהן מיט די צייט, זיי זוכן נאר עס זאל
אונטערקומען עפעס אינטערעסאַנטס וכו', אין דער
צייט וואלטן זיי דאך געקענט רואיג ענדיגן גאנץ ששה
סדרי משנה, צענדליגער בלעטער גמרא וכו', בכלל
דאָרף מען וויסן אַז די תורה איז אַ רוחניות'דיגע זאך,

און אין די מינוט וואס א מענטש לערנט, ער לייגט אריין זיין מח צו זאגן די הייליגע ווערטער פון די תורה, יענע מינוט איז ער צוגעקלעבט צום אייבערשטן, דאס בלייבט שוין מיט אים אויף אייביג, די גוף וועט מען טאקע פריער אדער שפעטער אריינלייגן אין קבר און געענדיגט, אבער די מינוטן וואס ער האט געלערנט איין משנה און נאך א משנה, איין פרק און נאך א פרק משניות, איין דף און נאך א דף גמרא, אפילו ער האט דאס תיכף פארגעסן, דאס גייט גלייך ארויף אין הימל און בלייבט אויף אייביג, דערפאר זאגט דער הייליגער רבי (ספר המדות אות לימוד סימן י') אז יעדע ידיעה אין די תורה איז אן אייביגע הצלחה.

אז אַ מענטש לערנט לויט דעם "סדר דרך הלימוד"
 וואס דער הייליגער רבי האט אונז געגעבן (שיחות הר"ן
 סימן עו), יעדן טאג אביסל משניות, גמרא, שלחן ערוך,
 מדרשים, זהר, תיקונים וכו', וועט ער דאס ביים סוף
 ענדיגן, די אלע וואס האבן געפאלגט דעם רב"ן, האבן
 במשך זייער לעבן זיך אנגעפולט מיט די גאנצע תורה,
 זיי זענען דורכגעגאנגען ש"ס בבלי ירושלמי תוספתא,
 און אלע אנדערע הויפט לימודים פון די תורה, ווידער
 די אלע וואס האבן ליצנות געמאכט דערפון, אז דאס
 הייסט נישט געלערנט, מען זאגט נאר סתם די
 ווערטער... און נאך אזאנע תירוצים, זענען נעבעך
 געבליבן ארעם און נאקעט, כאטשיג זיי האבן באמת
 אויך געוואלט לערנען די הייליגע תורה, זיי האבן אויך
 געוואלט דורכגיין כאטש איינמאל ש"ס, אבער

התחזקות צום יום הדין

וויבאלד זיי האבן געוואלט שלימות, דוקא צו פארשטיין אלעס וואס מען לערנט, זענען זיי געבליבן אינגאנצן אויסגעשפילט.

אז א מענטש וויל לערנען בעמק העיון מיט אלע מפרשים, זיצן און הארעווען אין תורה מיט הרחבת הדעת, איז טאקע זייער א שיינע און חשוב'ער זאך, אבער ער וועט קענען ווארטן אז דער טאג זאל אנקומען, ווייל בדרך כלל ווערט א מענטש יעדן טאג פארנומען מיט אנדערע וויכטיגע זאכן, איינמאל מוז ער גיין צום דאקטער, איינמאל מוז ער גיין מיט זיין ווייב, איינמאל מיט די קינדער, דא האט ער א שמחה און אזוי ווייטער, אזוי אז יעדן טאג איז דא א אנדערע גוטע תירוץ, פארן וואס ער קען זיך נישט צאמנעמען דעם קאפ, זיך געהעריג אראפזעצן דורכלערנען א

שטיקל גמרא ווי עס דארף צו זיין, דערנױל לויפן דורך טעג וואכן חדשים און יארן (עײן לקוטי הלכות, פקדון הלכה ד), פלוצלינג רופט מען שוין אויס "ברוך דיין האמת" דער און דער איז נפטר געווארן, יעצט הייבט זיך אן א גייע מסכת מיט דעם נפטר, אזוי ווי דער הייליגער תנא רבי יוסי בן קסמא זאגט (אבות פירק ו, ט): אין מלוין לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות, אלא תורה ומעשים טובים בלבד.

וואס באגלייט דעם מענטש? נאר דאס ביסל תורה וואס ער האט געלערנט! אז ער האט יעדן טאג געלערנט אביסל חומש רש"י, פון זונטאג האט ער מעביר סדרה געווען יעדן טאג אביסל, אזוי אז ער האט יעדע וואך מעביר סדרה געווען, און ווען עס איז געקומען סוף יאר האט ער געענדיגט אלע פונעף

התחזקות צום יום הדין

חמשים, דאס וועט אים באגלייטן אויף אייביג, אָבער
 אז איינער וויל שלימות און מעביר סדרה זיין דוקא
 פרייטאג, וועט ער נאכדעם אסאך וואכן אינגאנצן
 נישט מעביר סדרה זיין, [ספעציעל די סדרות וואס
 געפאלט אויס אין די פארנומענע ימים טובים טעג],
 ביז צוביסלעך וועט ער אינגאנצן אויפהערן מעביר
 סדרה זיין, די זעלבע ביי אלע אנדערע לימודים, אויב
 וויל מען נאר לערנען געהעריג מיטן גאנצן שלימות,
 לערנט מען צום סוף גארנישט, אָבער ווער עס האט
 געהאט שכל און ער האט געזאגט יעדן טאג חומש
 רש"י מיטן פרגום, תנ"ך, משניות, גמרא וכו', ער האט
 זיך נישט צוטוהן געמאכט אז מען שפעט פון אים, קען
 ער יעצט ברוך השם קומען אויף יענער וועלט מיט
 גרויס שמחה, יעצט לאכט ער פון יעדן.

התחזקות צום יום הדין

סא

די זעלבןע זאך איז מיט תפלה, אז א מענטש געוואוינט זיך צו צו רעדן צום באשעפער, דאס באגלייט אים ביזן לעצטן טאג, אזוי ווי עס שטייט אין תנא דבי אליהו (רבה, פרק יג): לפי שכל המרבה שיחות ותפלות הם מלויים אותו עד שעה שנכנס לבית עולמו. אז א מענטש רעדט אסאך צום אייבערשטן דאס בלייבט מיט אים ביזן לעצטן מינוט, נאר דאס קען אים דערהאלטן אין אלע מצבים; דאס קען מען זעהן בחוש ביי עלטערע אידן ווען זיי קומען אין טיפן עלטער, ווי זיי זיצן אליין עלגנד ווי א שטיין, די ווייב האבן זיי שוין פארלוירן, די קינדער זענען מוראדיג פארנומען און פארגעסן צו קומען צום טאטן, און אז די אייניקלעך און די אור אייניקלעך זעהן אז די טאטע קומט נישט צום זיידן קומען זיי אונדאי נישט צום זיידן... אזוי

בלייבט דער זיידע נעכעף אינגאנצן אליין, ער האט
 נישט מיט וועמען צו רעדן, און ער עסט זיך אויף,
 אבער אז א מענטש האט זיך שוין צוגעוואוינט פון די
 יוגנט צו רעדן צום באשעפער, דארף ער שוין קיינעם
 נישט האבן, עס אינטערעסירט אים בכלל נישט צו די
 קינדער און אייניקלעך קומען זא אדער נישט, ער זיצט
 און רעדט צום באשעפער, מער דארף ער גארנישט.

דאס רעכענען חז"ל אויס (אבות פרק ה, כא) די סדר פון
 אלע זאכן פון א מענטש, ביז "בן תשעים לשוח" - אז
 א מענטש דערלעבט שוין די ניינציג, דאן רעדט ער
 שוין נאר צום באשעפער; "בן מאה עבר וביטל מן
 העולם" - אז ער דערלעבט די הונדערט איז ער שוין
 אינגאנצן ביטל צום באשעפער.

דאס איז די הויפט נקודה וואס דער הייליגער רבי
 האט אונז געגעבן, ווי דער הייליגער רבי האט אמאל
 געזאגט (שיחות הר"ן סימן רפז): וואס האט א מענטש צו
 טוהן אויף דער וועלט? ער דארף נישט מער ווי
 דאווענען לערנען און דאווענען! א מענטש דארף
 נישט מער ווי רעדן צום באשעפער און לערנען און
 ווייטער רעדן צום באשעפער, וואונדער איבער
 וואונדער, דאס וואס עס שטייט ביי משה רבינו (תקוני
 זהר דף קמג ע"א): רעיא מהימנא דלא זז משכינתיה בכל
 אַתּר. משה רבינו איז געווען אזוי דבוק אין באשעפער
 אז ער האט זיך קיינמאל נישט אנועקגערייט פון
 באשעפער; דאס וויל דער הייליגער רבי נישט מער און
 נישט ווייניגער אריינברענגען אין אזעלכע קליינע
 נשמות ווי מיר זענען, מיר זאלן אויך רעדן צום

באשעפער, זינגען פון באשעפער, טאנצן מיטן
 באשעפער, און נאכאמאל רעדן פון באשעפער, מיר
 זאלן אויף וויסן אז עס איז גארנישט דא נאר דער בורא
 כל עולמים און זיין הייליגע תורה, מיר זאלן שטענדיג
 אריינכאפן אביסל משניות אביסל גמרא און דאס
 גלייכן, דאס איז צו וואס דער הייליגער רבי וויל אונז
 צוברענגען, דעריבער אז מיר וועלן זיך שטארקן
 אויסצוהערן דעם הייליגן רבין, און נישט זיך צוטוהן
 מאכן פון די אלע דורכפעלער וואס מיר האבן שוין
 געהאט אין לעבן, און פון די אלע וואס מאכן ליצנות
 פון די אמת'ע צדיקים, וועלן מיר אַנקומען צו דעם.

ד.

איין זאך דארפן מיר געדענקן, אז יום כפור איז
 טאקע מכפר אויף אלע עבירות "בין אדם למקום", אז

הַתְּחִזְקוֹת צוּם יוֹם הַדִּין

סה

א מְעַנְטֵשׁ הָאֵט גְּעִזְיִנְדִיגְט פֶּאָרן אַיִבְעֶרֶשְׁטֵן, אִיז אִים
דָּער אַיִבְעֶרֶשְׁטֵער אַלְעס מוּחֵל, אָבְעֶר עֲבִירוֹת "בֵּין
אָדָם לַחֲבִירוֹ", אַז אַ מְעַנְטֵשׁ הָאֵט גְּעֵטְשֶׁפֶּעט זײַן
חֶבֶר, נוּצְט נִישְׁט גָּאַרְנִישְׁט בִּיז עֶר פֶּעט אִים אַיִבְעֶר.
מְעַנְטֵשְׁן כֹּאפֶן נִישְׁט אַז בֵּין אָדָם לַחֲבִירוֹ אִיז זײַעֶר
זײַעֶר הָאַרְב, און מָען דַּאַרְף זײַעֶר אַכְטוּנְג גְּעבֶן נִישְׁט
טְשֶׁפֶּענְען אָדָּער וויי טוהֵן אַ צווייטֵן אִיד, בְּאַמֶּת פּוֹן
וואו קוֹמֵט אַלְע מַחֲלָקֶת און שְׁטֵעֶכְעֶרײ פּוֹן אַיִנְעֶר
אויף אַ צווייטֵן?! זַאגְט דָּער הַיִּלְיִגְעֶר רַבִּי (לִיקוּטֵי
מוֹהַר"ן חֵלֶק א' סִימֵן עה), דָּאס קוֹמֵט נָאַר פּוֹן דִּי בְּלוֹט נּוֹאס
עָס קֶאכְט אִין אַ מְעַנְטֵשׁ, אומֶרײַנְע בְּלוֹט נּוֹאס דָּער
מְעַנְטֵשׁ הָאֵט נֶאכְנִישְׁט אויסְגַּעלּוּיטְעֶרֶט, דָּאס בְּרַענְגְט
אִים צו אַלְע מַחֲלָקֶת, ווייל נּוֹאס הָאסְטוּ מִיט יַענְעם?
פֶּאַרְוּאס בְּאַרְעֶדְסְטוּ יַענְעם? פֶּאַרְוּאס זוכְסְטוּ יַענְעם

אויפצוועסן? פארנוואס לייגסטו פאשקעווילן אויף א
 צווייטן? מיט דיר אליין האסטו שוין געענדיגט?!
 אנודאי קומט דער סמ"ך-מ"ם מיט זיין געשליפן צינגל
 און מיט זיינע גערביפענע תירוצים, אז עס איז א מצוה
 יענעם אויסצורייסן וכו', אבער פון אזעלכע מצות
 דארף מען אנטלויפן! דאס זענען מצות פונעם סמ"ך-
 מ"ם! "אבער ער פארקריכט דאך פונעם ריכטיגן
 וועג", איינער בעט דין דען מיטצוגיין מיט דעם וועג?
 גיי דו יא אויפן גוטן וועג, אבער זיי שטיל, יענעם לאז
 אפ! ווער רעדט נאך אז די מעשה איז פונקט
 פארקערט, דו שרייסט און פארפירסט אויף יענעם,
 בשעת אין אמת לעבסטו רחמנא לצלן אין א גרויסן
 טעות, ווי ישעיה הנביא קלאגט (ישעיה ה, כ): הוי
 האמרים לרע טוב ולטוב רע, שמים חשך לאור ואור

לַחֲשֵׁךְ, שְׁמַיִם מֵר לְמַתּוֹק וּמַתּוֹק לְמֵר. מֵעַן דְּרַיִיט
 לַיִידַעַר אִיבְעַר, וְוַאס אִיז לְעַכְטִיג זַאגְט מֵעַן אַז עָס אִיז
 טוֹנְקֵל, און וְוַאס אִיז זִיס זַאגְט מֵעַן אַז עָס אִיז בֵּיטְעַר
 וְכוּ'. מֵעַן ווערט נֶעבֶעף אַזוי שְׁטאַרק אַיִנגֶערַעדֶט
 אִינַעם טֵעוֹת בִּיז מֵעַן אִיז אִיבְעַרצִיִיגְט דְּעַרִין, אָבְעַר אַז
 אַ מֵעַנְטֶשׁ פֿאַלְגֶט דָּעם רַבִּיִן און עַר רַעדֶט צוּם
 אַיִבְעַרשְׁטן, ווערט זיין מַח אַבִּיסֶל קְלָאַרַעַר און
 לויטְעַרַעַר, אַזאַ מֵעַנְטֶשׁ שְׁטִיט שוין ווייט פֿון מַחֲלָקַת,
 עָס אִינטְעַרסִירַט אִים נִישְׁט קִיין מַחֲלָקַת, עַר זוכֶט נָאַר
 ווי אַזוי עַר קֶען מַחֲיָה זיין נָאַךְ אַ אִיד אַז עַר זַאל נִישְׁט
 זיין אַזוי גַעפֿאַלֶן בִּי זיך, ווי אַזוי עַר קֶען אַרִיִנְבֶרַענְגֶן
 אִין נָאַךְ אַ אִיד צו לְעַרנֶען מִקְרָא מִשְׁנָה גְמָרָא, וְוַאס
 דָּאס אִיז זיין עֲשִׁירוֹת, דָּאס אִיז זיין חֶלֶק אויף אַיִבִיג,
 ווי אַזוי עַר קֶען אַרִיִנְבֶרַענְגֶען אַז נָאַךְ אַ אִיד זַאל

אָנהייבן רעדן צום אייבערשטן און אויף באקומען א
גליקליכן לעבן, מער פון דעם אינטערעסירט אים
גארנישט.

דערפאר דארפן מיר זייער אכטונג געבן נישט זיך
צו קריגן, אפילו ווען מען פארשטייט נישט פונקטליך
פארנוואס יענער טוט אזוי און אזוי, און מען האט א
קשיא אויף יענעם וועג, דארף מען וויסן אז אויף יעדן
איינעם קען מען האבן קשיות, די ערשטע קשיא קען
מען האבן אויף זיך אליין, אז איך האב אַזא גרויסן
רבי'ן פארנוואס זאל איך אים נישט פאלגן? פארנוואס
זאל איך נישט זיין פרייליך? פארנוואס זאל איך נישט
לערנען יעדן טאג וואס מער משניות און גמרא לויט
דעם סדר דרך הלימוד פונעם רבי'ן? אבער אנדערע
זאגן אז דאס איז נישט דעם רבי'נס זאך, וועגן דעם

התחזקות צום יום הדין

סט

דארף איך שוין ווערן דערשראקן? פארנוואס זאל איך נישט דאווענען יעדן טאג שחרית מנחה מעריב מיט מנגן און מיט א חיות? אזוי קען מען זיך מאכן א לאנגן חשבון וואס מען האט אלץ צו פאררעכטן, עס שטייט אין זוהר הקדוש (פרומה קלא ע"ב) אז מען דארף זייער אכטונג געבן נישט צו רעדן ביים דאווענען, דאס איז א בזיון פאר די שכינה. ברכת המזון איז א דאורייתא, און מען דארף אכטונג געבן צו בענטשן אין א סידור, אכטונג געבן צו ליינען קריאת שמע שעל המיטה אין א סידור יעדע נאכט, בלויז מיט ליינען קריאת שמע לויט דעם סדר פון אריז"ל, ווי מען איז זיך מתנדב אויף אלע עבירות, איז דער אייבערשטער מוחל אלעס וואס מען האט געטון א גאנצן טאג (לקוטי הלכות, קריאת שמע הלכה ב), דורך קריאת שמע שעל המטה צושניידט מען

התחזקות צום יום הדין

אלע קליפות וואס מען האט באשאפן (ברכות ה, ע"א), אזוי ווייט אז בלעם האט אויף געזאגט (במדבר כג, כד וע"ז ברש"י): אויף קען דעם אידישן פאלק נישט שעלטן, ווייל ווען ער שטייט אויף ליינט ער קריאת שמע, און ווען ער לייגט זיך שלאפן ליינט ער קריאת שמע. דעם חשבון דארף זיך א מענטש מאכן, ווי אזוי קען איך צו דעם אנקומען? אבער ווי איז דא צייט צו פֿרעגן קשיות אויף יענעם? און אז איך טו אלע זאכן אויפן בעסטן אופן, און עס איז מיר נאך אלץ געבליבן צייט, קען איך זאגן נאך אביסל תהלים, דער עיקר נישט זיין פארנומען מיט קריגן אויף יענעם חס ושלום.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן דאס אלעס מקבל זיין דעם יום הקדוש, און נאך אין דעם יום הקדוש זוכה זיין אויסגלייזט צו ווערן מיט א גאנצע

מְחִילַת עֲוֹנוֹת, און דורךדעם זוכה זיין צו זען חַנּוּכָּה
 בְּנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ (לקויטי מוהר"ן חלק ב, סימן ז), אַז דער מַח
 זָאל אויפֿגַעראַכְטֵן ווערן (לקויטי מוהר"ן חלק א, סימן יג),
 דער בּוֹרָא כָּל עוֹלָמִים זָאל הֶעלֶפֶן מִיר זָאלן זוכה זיין
 צו פּוֹעֵל'ן אַן אַמְתָּע חֲתִימָה טוֹבָה, און מִיר זָאלן הָאבֵן
 אַ גוֹט גֵּעבֶענְטשֵׁט יָאָר.

תָּם וְנִשְׁלָם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרָא עוֹלָם

הספר הקדוש הזה נרפם לזכות

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא

את כל משאלות לבם לטובה

ויתברכו מפי עליון

בבני חיי ומזוני רוויחא

ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון